

Рецензія на монографію

І. М. Сопілко
«Державна інформаційна
політика України: стан
та шляхи реалізації»

О. В. Олійник

*доктор юридичних наук, старший науковий співробітник, директор торговельно-економічного коледжу
Київського національного торговельно-економічного університету*

Розвиток світового співтовариства та України на зламі тисячоліть ознаменував себе стрімким розвитком інформаційних технологій і зростанням значимості інформації в суспільних відносинах, що обумовило формування інформаційного суспільства.

Широке впровадження досягнень науково-технічного прогресу в усі сфери суспільного життя призводить до посилення ролі інформації як у житті людей, так і в процесах прийняття державних управлінських рішень, в результаті чого вона вносить низку суттєвих змін у характер розроблення стратегії розбудови державності. Адже головною формою соціального надбання стають не стільки матеріальні елементи виробництва, скільки накопичення знань і корисної інформації.

Нові виклики сьогодення вимагають кардинальної трансформації на-

прямів розвитку державної інформаційної політики, формування її концепції на нових методологічних засадах, що передбачає необхідність визначення цілей і завдань державної інформаційної політики, основних напрямів та механізмів її реалізації, результатів впливу державної інформаційної політики на соціально-економічний, політичний і культурний розвиток України в добу глобалізації.

Своєрідним доробком у справу науково-теоретичного осмислення означених проблем є монографія І. М. Сопілко*.

У різний час формування інформаційного суспільства проблеми методології формування та розвитку державної інформаційної політики, розроблення її концептуальних засад привертала увагу багатьох фахівців

* Сопілко І. М. Державна інформаційна політика України: стан та шляхи реалізації : моногр. / І. М. Сопілко. – К. : МП «Леся», 2014. – 420 с.

у галузі інформаційного права. Однак концептуальних досліджень теоретико-правових засад формування та реалізації інформаційної політики в умовах глобальної інформатизації й розвитку інформаційного суспільства, запровадження е-урядування бракує.

Рецензована монографія ґрунтується на новітніх теоретико-методологічних і концептуальних підходах, що стосуються розвитку та трансформації державної інформаційної політики в сучасних умовах.

Логічною та цілком довершеною виглядає концепція наукового дослідження, що зумовило його структурну побудову, яка складається з чотирьох підрозділів, присвячених послідовному висвітленню питань методологічних засад дослідження державної інформаційної політики та формування її неопарадигми, правового регулювання державної інформаційної політики України, а також напрямів її вдосконалення.

У першому розділі монографії досліджується рівень наукових розробок проблем державної інформаційної політики, визначаються сучасна парадигма та правова природа державної інформаційної політики. Також тут уперше аналізується державна інформаційна політика як комплексна, системна, поліструктурна та поліфункціональна правова категорія.

Цікавою вважаємо пропозицію щодо формування теорії інформаційної політики – логічно взаємозалежної та взаємообумовленої системи категорій, понять і принципів, що інтерпретують сутність інформаційної політики України як міждисциплінарної науки, провідне місце в якій має посідати право інформаційної політики.

Другий розділ присвячений дослідженню методологічних засад формування неопарадигми державної інформаційної політики. Так, пропонується теоретичний алгоритм моделі пізнання інформаційної політики, яка, на думку авторки монографії, має складатися з інформаційної феноменології, інформаційної гносеології, інформаційної онтології та інформаційної аксіології. Робиться висновок, що сучасна методологічна криза у формуванні концептуальних основ державної інформаційної політики має свої аксіологічні причини, зумовлені незавершеністю формування системи національних цінностей, у т. ч. інформаційних, нехтуванням деонтологічними засадами підготовки сучасних фахівців, особливо у сфері інформаційної політики та інформаційно-комунікаційних технологій, високих та нанотехнологій, фахівців з е-майбутнього тощо.

У третьому розділі монографії досліджується правове регулювання державної інформаційної політики. Зокрема, визначається стан правового регулювання державної інформаційної політики в Україні, розглядаються питання структури правового регулювання державної інформаційної політики в Україні з урахуванням зарубіжного досвіду правового регулювання цієї сфери.

Заслуговує на увагу четвертий розділ монографії, в якій І. М. Сопілко пропонує комплекс об'єднаних загальною метою теоретико-методологічних, концептуальних та організаційно-правових напрямів удосконалення державної інформаційної політики України, зокрема, світоглядні, культурологічні, інформаційно-аналітичні, навчально-освітні.

Рецензована нами монографія має велике теоретичне та практичне значення у сучасних умовах, оскільки авторські ідеї, відображені на її сторінках, створюють надійне методологічне підґрунтя для подальших досліджень загальнотеоретичних проблем формування й реалізації державної інформаційної політики України.

Зміст монографії дає підстави вважати, що І. М. Сопілко ґрунтовно дослідила основні питання, визначені її метою, та провела якісне наукове дослідження, яке, безумовно, стане поштовхом для створення нової моделі правового регулювання державної інформаційної політики України.

Результати та отримані висновки, яких дійшла науковець, логічно впливають зі змісту монографії, є достатньо аргументованими, достовірними, що зумовлено опрацюванням

значної кількості джерел, нормативно-правових документів стосовно досліджуваної проблеми.

Зрозуміло, що рецензована монографія містить ряд положень, що мають дискусійний характер, які разом з тим не применшують позитивне враження від цього актуального дослідження і можуть стати плацдармом для подальших наукових розробок в означеній сфері.

Враховуючи вищевикладене, робимо висновок про те, що монографія І. М. Сопілко «Державна інформаційна політика України: стан та шляхи реалізації» – це наукова праця, якій притаманні актуальність, новизна і практична цінність і яка містить вирішення наукової проблеми, що має важливе теоретичне та практичне значення, є суттєвим досягненням у розвитку важливого напрямку сучасної юридичної науки.